

Ένιντ Μπλάιτον

ΑΠΑΙΧΤΗ ΛΙΖΙ

Enid
Blyton

αναλαμβάνει δράση

Κεφάλαιο 1

Η ΑΡΑΜΠΕΛΑ ΗΡΘΕ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ

Οι διακοπές των Χριστουγέννων είχαν φτάσει στα μισά, όταν η μητέρα της Λίζι τής έκανε μια έκπληξη. Ως τώρα το κορίτσι είχε ήδη πάει στην παράσταση ενός μίμου, στο τσίρκο και σε τρία πάρτι. Παρ' όλα αυτά, είχε αρχίσει να βαριέται κι ανυπομονούσε να επιστρέψει στο σχολείο της.

Αχ, γιατί να μην είχε αδέρφια! Στο Γουάιτλιφ ζούσε μαζί με τόσα άλλα παιδιά και είχε συνηθίσει τη φασαρία. Τώρα της έλειπαν τα γέλια και οι φωνές τους, οι συζητήσεις τους, οι πλάκες και τα παιχνίδια που έπαιζαν όλοι μαζί.

«Μαμά, μου αρέσει που είμαι στο σπίτι μας, αλλά μου λείπει η Καθλίν και η Μπελίντα, η Νόρα και ο Χάρι, ο Τζον και ο Ρίτσαρντ...» είπε εκείνο το απόγευμα στην κυρία Άλεν. «Βέβαια ήρθε η Τζόαν μια-δυο

φορές και περάσαμε πολύ ωραία, αλλά τώρα που φιλοξενεί την ξαδέρφη της δε νομίζω να μας ξαναεπισκεφτεί».

Και τότε η μητέρα της της έκανε μια έκπληξη:

«Οοο, Λίζι! Το είχα προβλέψει πως θα ένιωθες μοναξιά. Κανόνισα, λοιπόν, να έρθει κάποια για να σου κρατήσει συντροφιά αυτές τις τελευταίες δύο εβδομάδες των διακοπών σου».

«Ποια;» τσίριξε εκείνη. «Την ξέρω;»

«Όχι. Είναι ένα κορίτσι που θα έρθει στο Γουάιτλιφ μαζί σου. Λέγεται Αραμπέλα Μπάκλεϊ και είμαι σίγουρη ότι θα τη συμπαθήσεις πολύ».

Η Λίζι αιφνιδιάστηκε.

«Γιατί δε μου το είχες πει πιο πριν, μαμά;»

«Επειδή οι γονείς της το αποφάσισαν τελευταία στιγμή» της εξήγησε. «Γνωρίζεις την κυρία Πίτερς, έτσι δεν είναι; Η αδερφή της θα ταξιδέψει στην Αμερική για δουλειές και δε θέλει να πάρει την κόρη της μαζί. Οπότε, αποφάσισε να την αφήσει εδώ, σε ένα οικοτροφείο όπως το Γουάιτλιφ. Θα μείνει σίγουρα αυτή την περίοδο, ίσως και την επόμενη».

«Διάλεξαν το καλύτερο σχολείο του κόσμου!» σχολίασε το κορίτσι με ικανοποίηση.

«Αυτό της είπα κι εγώ» συνέχισε η μητέρα της. «Η κυρία Πίτερς το είπε στην αδερφή της κι εκείνη με τη σειρά της πήγε στις διευθύντριές σας, τη δεσποινίδα Μπελ και τη δεσποινίδα Μπεστ... Και κάπως έτσι κανονίστηκε η διαμονή της εδώ. Η Αραμπέλα θα είναι η

νέα μαθήτρια του Γουάιτλιφ. Και καθώς οι γονείς της πρέπει να φύγουν άμεσα, προσφέρθηκα να τη φιλοξενήσουμε εμείς – και για να έχεις παρέα, αλλά και για να της δώσουμε την ευκαιρία να μάθει από σένα για το νέο της σχολείο».

«Ελπίζω μόνο να είναι καλή» είπε εκείνη σκεπτική. «Θα ήταν τέλειο να περάσουμε μαζί τις υπόλοιπες διακοπές. Αν όμως είναι... Αχ, δε θέλω ούτε να το σκέφτομαι!»

«Α, εγώ την έχω δει την Αραμπέλα και μου φαίνεται μια χαρά κορίτσι. Πάντα περιποιημένο και με καλούς τρόπους» της είπε η μητέρα της.

«Χμ...» συνοφρυώθηκε εκείνη. Η ίδια δεν προλάβει να περιποιηθεί, γιατί συνήθως ετοιμαζόταν την τελευταία στιγμή και όταν βιαζόταν, ξεχνούσε εντελώς τους καλούς της τρόπους. «Έτσι όπως μου την περιγράφεις, ίσως και να μην ταιριάζουμε καθόλου» μουρμούρισε. «Αν είναι ένα από αυτά τα κορίτσια με τα ωραία κι ατσαλάκωτα φορέματα... χμ... που δεν ενδιαφέρονται για τα αθλήματα, τα παιχνίδια και άλλα παρόμοια, τότε...»

Δεν τελείωσε τη φράση της.

«Περίμενε μέχρι να τη γνωρίσεις και μην προτρέχεις» τη συμβούλεψε η μητέρα της. «Όπως και να έχει, η φιλοξενούμενή μας φτάνει αύριο, οπότε κανόνισε να την καλωσορίσεις όπως πρέπει και να της δώσεις όσο περισσότερες πληροφορίες μπορείς για το Γουάιτλιφ. Είμαι σίγουρη πως θα το λατρεύει».

Η Λίζι ανυπομονούσε να γνωρίσει το κορίτσι, έστω κι αν δεν της ακούστηκε ως η ιδανική συμμαθήτρια. Πάντως, στο δωμάτιο όπου θα έμενε, η ίδια γέμισε με λουλούδια τα βάζα κι άφησε στο κομοδίνο κάποια από τα αγαπημένα της βιβλία.

Θα έχει πλάκα να της πω τα πάντα για το σχολείο μου, σκέφτηκε. Είμαι τόσο περήφανη για αυτό! Είναι το καλύτερο σχολείο του κόσμου. Και –αχ!– αυτή την περίοδο θα είμαι επόπτρια!

Πράγματι, η ανυπόμονη κι ευέξαπτη Λίζι είχε εκλεγεί επόπτρια. Φυσικά, για την ίδια ήταν πολύ μεγάλη έκπληξη και είχε χαρεί περισσότερο από καθετί άλλο στη ζωή της. Το σκεφτόταν συχνά κατά τη διάρκεια των διακοπών και σχεδίαζε –όταν θα επέστρεφε στο σχολείο της– να φέρεται υποδειγματικά και να είναι υπομονετική και λογική.

«Όχι καβγάδες, όχι κατσουφιάσματα, όχι ανόητα ξεσπάσματα» έλεγε στον εαυτό της.

Ήξερε τα ελαττώματά της πολύ καλά. Στην πραγματικότητα, όλα τα παιδιά στο Γουάιτλιφ γνώριζαν τα ελαττώματά τους. Ήταν μέρος των κανόνων του σχολείου τους να μαθαίνουν τι έπρεπε να βελτιώσουν ή να διορθώσουν. Και πώς θα το έκαναν αυτό αν δε βοηθούσε το ένα το άλλο;

Την επόμενη ημέρα η Λίζι περίμενε με ανυπονησία στο παράθυρο την Αραμπέλα. Όμως ήταν απόγευμα πια όταν ένα μεγάλο αυτοκίνητο σταμάτησε στην είσοδό τους. Ο οδηγός κατέβηκε, άνοιξε την πίσω πόρτα κι

από μέσα βγήκε κάποια που δεν έμοιαζε με συνηθισμένη μαθήτρια, αλλά με μικρή πριγκίπισσα!

«Αν είναι δυνατόν!» μουρμούρισε η Λίζι και σκέφτηκε την απλή γαλάζια και κίτρινη φορεσιά του σχολείου τους. «Πώς θα τα βγάλω πέρα μαζί της;»

Η Αραμπέλα φορούσε ένα πανέμορφο, μπλε παλτό με κάτασπρο, γούνινο γιακά, κάτασπρα, γούνινα γάντια και κάτασπρο, γούνινο καπέλο στις ξανθές της μπούκλες. Τα μάτια της ήταν επίσης μπλε κι είχε μακριές, σκούρες βλεφαρίδες. Βγαίνοντας από το αυτοκίνητο, της φάνηκε πως είχε ένα κάπως αλαζονικό ύφος στο ροδοκόκκινο προσωπάκι της.

Κοίταξε το σπίτι της Λίζι σαν να μην της άρεσε ιδιαίτερα. Ο οδηγός χτύπησε το κουδούνι κι άφησε ένα μπαούλο και μια βαλίτσα.

Η Λίζι είχε σχεδιάσει να τρέξει στις σκάλες και να καλωσορίσει εγκάρδια το κορίτσι. Επίσης, είχε αποφασίσει να τη φωνάζει *Μπέλα*, επειδή ολόκληρο το όνομά της της θύμιζε όνομα κούκλας. Μα τώρα που την είδε, άλλαξε γνώμη.

Το Αραμπέλα της ταιριάζει μια χαρά, σκέφτηκε. Έτσι όπως είναι με τις ξανθές μπούκλες, τα γαλάζια μάτια και τα πολυτελή ρούχα, όντως μοιάζει με κούκλα. Δεν τη συμπαθώ. Για την ακρίβεια, σαν να με τρομάζει!

Ήταν παράξενο, επειδή η Λίζι σπανίως φοβόταν κάτι ή κάποιον. Όμως ποτέ ως τότε δεν είχε γνωρίσει κάποια σαν την Αραμπέλα Μπάκλεϊ.

Αν και είναι ελάχιστα μεγαλύτερη από μένα, φαίνε-

ται σαν ενήλικη, περπατάει σαν ενήλικη και –είμαι σίγουρη– θα μιλάει σαν ενήλικη, συνέχισε να σκέφτεται. Αχ, δε θέλω να κατέβω και να της μιλήσω!

Οπότε, δεν κατέβηκε! Η οικιακή βοηθός άνοιξε την πόρτα κι έπειτα η κυρία Άλεν, η μητέρα της, έτρεξε να υποδεχτεί τη φιλοξενούμενή τους.

Φίλησε το νεοφερμένο κορίτσι και ρώτησε αν ήταν κουραστικό το ταξίδι του.

«Ο όχι, καθόλου» της απάντησε εκείνη με μια κρυστάλλινη, βελούδινη φωνή. «Το αυτοκίνητό μας είναι πολύ άνετο κι είχα μαζί μου αρκετά σάντουιτς για τη διαδρομή. Είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σας να με φιλοξενείτε, κυρία Άλεν. Γνωρίζω πως έχετε μια κόρη σχεδόν στην ηλικία μου».

«Ναι!» απάντησε εκείνη. «Θα έπρεπε να είχε κατέβει για να σε υποδεχτεί. Μα πού είναι; Λίζι! Λίζι! Ήρθε η Αραμπέλα!»

Οπότε, η Λίζι έπρεπε να κατέβει. Όρμησε στις σκάλες με τη συνηθισμένη της φόρα –κατεβαίνοντας δυο δυο τα σκαλιά– και προσγειώθηκε με πάταγο στη βάση τους. Έπειτα άπλωσε απότομα το χέρι στο κορίτσι, που φαινόταν κάπως έκπληκτο από την αναπάντεχη εκείνη εμφάνιση.

«Δεν μπορούσες να κατέβεις τις σκάλες όπως πρέπει;» είπε αυστηρά η μητέρα της, κάτι που επαναλάμβανε τουλάχιστον δώδεκα φορές κατά τη διάρκεια της μέρας.

Η Λίζι πάντα ξεχνούσε να κάνει ησυχία. Η κυρία

Άλεν ήλπιζε αυτή η καθωσπρέπει κοπέλα να μεταφέρει στην κόρη της κάτι από τη δική της ηρεμία και ευγένεια.

«Γεια» της είπε τελικά η Λίζι και η Αραμπέλα τής έδωσε το χέρι της με τη σειρά της.

«Καλησπέρα. Πώς είσαι;»

Αν είναι δυνατόν, σκέφτηκε ξανά η Λίζι. Νιώθω σαν να είναι η μεγαλειοτάτη και υψηλοτάτη περιγίπισσα που καταδέχτηκε να μιλήσει σε μια φτωχή υπήκοό της. Σε λίγο θα μου προσφέρει λίγη σούπα και ζεστά ρούχα.

Ύστερα όμως αναρωτήθηκε μήπως η Αραμπέλα ήταν ντροπαλή γιατί κάποιοι άνθρωποι συμπεριφέρονται κάπως ψυχρά όταν ντρέπονται. Έτσι, σκέφτηκε πως –πριν βγάλει συμπεράσματα για κείνη– έπρεπε να της δώσει μια ευκαιρία.

Σχεδόν πάντα όταν σχηματίζω βιαστικά μια γνώμη για κάποιον, την αλλάζω επειδή συνήθως είναι λάθος, συλλογίστηκε. Έχω κάνει φρικτά λάθη με άτομα στο σχολείο τις προηγούμενες δύο περιόδους. Τώρα θα είμαι πιο προσεκτική.

Οπότε, χαμογέλασε στην Αραμπέλα και την πήρε επάνω, να της δείξει το δωμάτιό της.

«Φαντάζομαι πως δε σου άρεσε που η μητέρα σου έφυγε για την Αμερική» της είπε χαλαρά. «Όμως, έτσι θα έρθεις στο Γουάιτλιφ και αυτό, θα δεις, είναι υπέροχο. Σ' το εγγυώμαι».

«Αυτό θα το κρίνω η ίδια, όταν το δω» σχολίασε εκείνη.

Η Λίζι συγκρατήθηκε για να μην της απαντήσει απότομα και η Αραμπέλα συνέχισε.

«Ελπίζω τα παιδιά εκεί να αξίζουν τον κόπο».

«Μα φυσικά και αξίζουν!» της είπε αυθόρμητα. «Ακόμα κι αν στην αρχή συμπεριφέρονται φρικτά, σύντομα αλλάζουν τρόπους. Μονάχα ένα-δυο αγόρια ήταν κάποτε απαίσια, μα τώρα έχουν γίνει καλοί μου φίλοι».

«Αγόρια! Είπες αγόρια;» αναφώνησε το κορίτσι με τρόπο. «Νόμιζα πως το Γουάιτλιφ ήταν οικοτροφείο θηλέων! Πφ! Σιχαίνομαι τα αγόρια!»

«Όχι... είναι μεικτό σχολείο. Είμαστε μαζί αγόρια και κορίτσια» της διευκρίνισε κοιτάζοντάς την εξεταστικά. «Μην κάνει έτσι. Έχει πλάκα. Θα το δεις όταν έρθεις. Θα τα συνηθίσεις και δε θα τα σιχαίνεσαι καθόλου».

«Αν η μητέρα μου ήξερε ότι στο σχολείο έχει και αγόρια, είμαι σίγουρη πως δε θα με έστελνε» συνέχισε εκείνη κοφτά. «Είναι όλα τους τόσο κακότροπα, βρόμικα, ακατάστατα και φασαριόζικα πλάσματα, πάντα έτοιμα για καβγάδες!»

«Μα και τα κορίτσια κάποιες φορές είναι βρόμικα και ακατάστατα» της απάντησε εκείνη υπομονετικά. «Κι όσο για τη φασαρία, πρέπει να με δεις όταν παρακολουθώ κάποιον σχολικό αγώνα! Χμ... Μην αρχίσω για τους καβγάδες μου...»

«Εμένα πάντως αυτό το σχολείο μου φαίνεται απαίσιο» σχολίασε. «Ηλπιζα η μητέρα μου να με στείλει

στο Γκρέι Τάουερς, όπου φοίτησαν δύο μεγαλύτερες φίλες μου και μου είχαν πει ότι είναι εξαιρετικό. Όλες είχαν το δικό τους δωμάτιο και το φαγητό ήταν υπέροχο. Για την ακρίβεια, τους συμπεριφέρονταν σαν πριγκίπισσες!»

«Χμ... Αν νομίζεις ότι στο Γουάιτλιφ θα σου φέρονται σαν σε πριγκίπισσα, με λύπη θα ανακαλύψεις πως κάνεις λάθος» είπε μέσα από τα δόντια της η Λίζι. «Θα σου συμπεριφέρονται όπως σε όλους. Έχεις να μάθεις πολλά. Και αν αρχίσεις να τους λες εκεί αυτά που λες σε εμένα τώρα, σύντομα θα σου κοπεί η φόρα. Και για να σ' το λέω, δεσποινίς Ψηλομύτα, κάτι θα ξέρω».

«Νομίζω πως είσαι ιδιαίτερα αγενής και μάλιστα σε μια φιλοξενούμενη που μόλις έφτασε» διαπίστωσε εκείνη κοιτάζοντάς τη λοξά και κάνοντας τη Λίζι έξαλλη. «Αν αυτοί είναι οι τρόποι που σου έμαθαν στο σχολείο σου, είμαι βέβαιη πως δε θα παραμείνω εκεί για πολύ».

«Κι εγώ ελπίζω με χαρά να μη μείνεις ούτε μία εβδομάδα!» ξεφούρνισε η Λίζι δίχως να το σκεφτεί και την αμέσως επόμενη στιγμή το είχε ήδη μετανιώσει.

Αν είναι δυνατόν! σκέφτηκε η Αραμπέλα. Τι άσχημη αρχή...

ΑΠΑΙΧΤΗ ΛΙΖΙ

Τα παιδιά αναλαμβάνουν δράση!

Η λίζι είναι πανευτυχής
που γίνεται επιτέλους επόπτρια.
Η νέα της, όμως, θέση κρύβει πολλές
ευθύνες. Όσο περισσότερο προσπαθεί
να ανταποκριθεί στα καθήκοντά της,
τόσο οι καταστάσεις περιπλέκονται!

Θα καταφέρει η άπαιχτη λίζι
να βάλει τα πάντα ξανά σε τάξη;

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

8+

www.minoas.gr

9 786180 261738
ISBN 978-618-02-6173-8
ΚΩΔ. 21060